

KLAU?TUKAS

Pažinimo raktas yra klausukas

Nepriklausomas Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos laikraštis Nr. 36(48) 06-05-11

Šiame numeryje: apžvelgsime gimnazijos **kroniką**, išgirsime XXXII laidos **abiturientų** atsakymus į tradicinius klausimus, tarsime paskutinio skambučio palinkėjimus abiturientėms - „**klaustukietėms**“, susipažinsime su gamtos **išmintimi** moksleivių projekte, pajusime „**isižiūrėjimų**“ nakties vėsa ir vienatvę, pasmalsausime, kaip kas **gyvena** ir neišgyvena, įsitikinsime, kad pasaulio esmė yra **Meilė**, surasime kandų merginų atsaką į pasvarstymus apie **protą**, didžiuosimės jaunosiomis **matematikėmis**, įsigilinsime į kompozicijos dalyvių pasvarstymus apie **subjektyvią** nuomonę, kartu su mokytojais **aplankysime** Italiją ir jos **mokyklas** bei susipažinsime su Italijos **švietimo** sistema, pasveikinsime mokytoją **Lolitą**, susitikime su poetu **S.Geda**, aptarsime poeto M.Martinaičio kūrybą ir jo **trečio** gyvenimo subtilybes.

Redakcija:

**Kristijonas Kancleris,
Dovilė Staknytė,
Jovita Švabauskaitė,
Aistė Mickonytė,
Solveiga Tuomaitė.**

Klaustuko vadovė:
Birutė Paltanavičienė

Redakcijos žodis,

Neliūdėkit, meškiukai

Naivu būtų tikėtis, kad egzaminai šiais metais pavėluos taip pat, kaip ir pavasaris, nors mūsų gimnazijoje vyrauja nuomonė, kad jie priklauso nuo kaštonų.

Deja, kaip ir visi geri dalykai, mokslo metai kada nors baigiasi. Netrukus (penktadienį, gegužės 12) vėl išauš ta graudulingo išsiskyrimo diena, kai aidės paskutinis skambutis ir širdį spaudžiančios kalbos, pakartintos daugybės "ach... mūsų mieli abiturientai..." ir "ech... kokie jūs buvot puikūs". Žinia, joks viešas pasisakymas be melo neapseina. Taip pat bus pralinkėta daug drąsos, sėkmės ir nesijaudinti, nes blogiau jau būti nebegali.

Po tokios nelinksmos šventės savo liūdesį belieka paskandinti.

Bet ne visiems mokiniams taip graudžiai mokslo metai baigsis. Kitiems prasidės dar vienos ilgos vasaros atostogos, nekantraujant greičiau vėl kibti į mokslus.

Ilsėtis, žinoma, gerai, bet atostogos dar neatėjo, o mokykloje ilsėtis labai sunku. Mokiniai per penkių minučių pertrauką dažnai vos ne vos suspėja nubėgti iki kito kabineto. Tiesa, jie tuo labai nesipiktina, daugelis jų mielai mažiau laiko praleistų mokykloje, net ir pertraukų sąskaita. Kiti visgi norėtų atsikvėpti kiek ilgiau nei penketą minutėlių. Bet ne tik atokvėpio trūksta mūsų mokiniams.

Ar jūs kada nors mėginote normaliai ir sočiai pavalgyti per 15 - 20 minučių? Tai juk juokinga. Kiekvienas daktaras ar tėvelis pasakys, kad valgant nereikia skubėti ir ryti dideliais kąsniais. Pirma, galima užspringti, antra, nesukramtytas maistas yra daug sunkiau virškinamas. Žinoma, vyrauja nuomonė, kad mokiniai į mokyklą ateina ne pailsėti ar pavalgyti, o dirbti. Tačiau vertėtų atkreiptidėmesį į kitą opią problemą - mokinių vėlavimą į pamokas. Penkias, o kartais ir daugiau minučių pro klasės duris eina mokiniai, bebaigią žiaumoti valgykloje nesukramtytą maistą. "Tai labai puikus būdas pasiteisinti. Įeini į klasę ką nors kramtydamas ir sakai, kad vėluoji, nes valgykloje buvo didžiulės eilės ir nespėjai pavalgyti", - patirtimi dalinosi vienas.

Štai, pavyzdžiui, Prancūzijoje pietų pertrauka trunka kone dvi valandas.

Žinoma, dvi valandos gal kiek per daug, juk visko turi būti su saiku. Tad tausojant sveikatą ir padedant geriau įsisavinti žinias reikia susirūpinti ir poilsiu. Šis klausimas aktualus ir mokytojams, kurie gurkšnoja kavą.

Kristijonas Kancleris

Gimnazijos gyvenimo kronika

Kovo 13 - 19 d. – Frankofonijos savaitė (mokytoja T. Kanclerienė)

Kovo 16 – 17 d. vyko respublikos Jaunųjų mokslininkų gamtinių konkursas, kuriame dalyvavo J.Drungilaitė (2e) ir M.Tumkovskaja (2e).

Kovo 17 d. – Tarptautiniame matematikų konkurse „Kengūra“ geriausias mūsų gimnazijos mokinių rezultatas – 20-ta vieta respublikoje (K.Steponavičius, 5a klasė).

Kovo 19 – 20 d. Utenoje vykusioje prancūzų kalbos respublikinėje olimpiadoje nugalėtoja tapo V.Girniūtė (4c), o laureatėmis - I.Markšaitytė ir D.Ivancovaitė (4c).

Kovo 20 d. – Teatro dieną – gimnazijos mokinės G.Rybnikova (2a), V.Valančiūtė (4c) ir A.Lučinskaitė (3a) dalyvavo šventėje Jonavoje, šoko, parodijavo ir laimėjo.

Kovo 21 d. buvo pagerbti geriausi gimnazijos skaitovai ir dainininkai. Žvaigždžių valandoje dalyvavo poetas S.Geda ir aktorė V.Kochanskytė (plačiau – šiame numeryje).

Kovo mėnesį vyko 8a klasės mokinių matematikos darbų „Simetriškos figūros“ paroda (mokytoja G. Labinskienė).

Kovo pabaigoje – balandžio pradžioje vyko renginiai, skirti Žemės dienai: teminės pamokos, viktorinos, vaidinimai (plačiau – šiame „Klaustuko“ numeryje J.Tumlovskajos straipsnis „Apie gamtos išmintį...“), projekto „Trašos“ I dalies pristatymas (paruošė 1-ųjų klasių mokiniai), įdomiausių bandymų pristatymas.

Balandžio 3d. gimnazijos skaitykloje vyko 7d klasės mokinių popietė, skirta Tarptautinei vaikų knygos dienai. Mokiniai pasisakė apie knygų reikšmę, kalbėjo informacinio centro vedėja L.Lukšienė ir mokytoja B.Paltanavičienė.

Balandžio 3 – 5 dienomis vyko respublikos mokinių esė konkurso pagal K.Voitylos pjesę „Priešais juvelyro parduotuvę“ darbų peržiūra. Konkurse dalyvavusi 4a klasės mokinė K.Monkevič (mokytojai S.Grigas ir B.Paltanavičienė) užėmė prizinę vietą ir pelnė apdovanojimus. Esė spausdinama 2-ame puslapyje.

Balandžio 9 d. dvyliktokės S.Cironkaitė (4c) ir V.Valančiūtė (4c) dalyvavo respublikos mokinių ir mokytojų konferencijoje „Aš ir gamta“, apdovanotos padėkos raštais.

Balandžio 12 – 14 dienomis S.Gliebutė (4a) atstovavo Trakų rajonui respublikinėje biologijos olimpiadoje, užėmė 14 vietą.

Balandžio 26d. vyko draugiškos krepšinio, tinklinio varžybos su olandais iš Roterdamo.

Balandžio 27d. – rajono mokinių ir mokytojų projektų pristatymas. Buvo pristatyti šie matematikos projektai: „Figūrų plotai“ (5 kl.), „Statistinių duomenų pateikimo būdai“ (8a), „Matematikos viktorina“ (1b) – mokytoja G.Labinskienė; fizikos projektai „Šiuolaikinės technologijos“ (2a), „Ižymūs fizikai“ (A.Žukauskaitė ir G.Rybnikova (2a))– mokytoja E.Šišenina.

Balandžio 28d. vyko abiturientų ir mokytojų varžybos – tradicinis turnyras.

Gegužės 3d. gimnazijos Aktų salėje vyko 7d klasės mokinių spektaklis „Motulės pasakaitės“, skirtas Motinos dienai. Scenarijaus autorė ir režisierė – L.Navickienė, spektaklio chormeisterė – R.Giedrienė, garso režisūra – M. ir Č.Jankovskiai, spektaklio dailininkės – A.Naruševičienė ir R.Aziulevičienė, multimedija – V.Mažeiko ir V.Mažeiko.

Gegužės 9d. Trakų rajono kultūros rūmuose vyko mokinių A.Piroženko ir E.Adomavičiūtės parodos atidarymas.

Gegužės 9d. – Europos diena paminėti skirtas 8 – tųjų klasių mokinių sieninis projektas „Europos valstybės“ (mokytoja A.Batarlienė)

XXXII laidos abiturientai

Atsiveikdami su savo gimnazija XXXII laidos abiturientai atsako į tradicinius "Klaustuko" klausimus.

1. Kokią pamoką prisiminsi visą gyvenimą?
2. Ką norėtum veikti baigęs gimnaziją?
3. Ko labiausiai bijai ir labiausiai lauki?
4. Ko paprašytum auksinės žuvelės?
5. Ko palinkėtum „Klaustukui“?

Dovilė Ivancovaitė

1. Mokykla visada mano atmintyje liks labai šviesus prisiminimas. Sunku tarp daugybės įvairių, spalvingų pamokų išskirti vienintelę, bet visada prisiminsiu lietuvių kalbos pamoką, kai pristatinėjom savo sukurtus reklaminius klipus. Visa klasė leipo juokais, kai mūsų du broliai (visiems žinomi Palaimos) pristatė radijo stotį „Puikioji“.

2. Dar nesu tiksliai apsisprendusi dėl savo ateities. Turiu daugybę svajonių. Norėčiau sėkmingai baigti studijas, pakeliauti, dirbti įdomų darbą ir – svarbiausia – niekada nenuleisti rankų.

3. Labiausiai bijau nežinomybės, o laikiu tos akimirkos, kai viskas baigsis ir galėsiu lengviau atsistoti: „Prasideda naujas gyvenimo laikotarpis“.

4. Sėkmės sau ir savo draugams, niekada neprarasti tikėjimo.

5. Kūrybinės sėkmės, ilgo gyvavimo. Svarbiausia, kad mūsų mokykla išliktų įdomi, spalvinga, kad nuolatos turėtumėte apie ką rašyti.

Milda Mackonytė

1. Lietuvių kalbos pamoką, kuri vyko prieš Kūčias.
2. Norėčiau pailsėti, pakeliauti ir galiausiai pradėti naują gyvenimo etapą – studijas universitete.
3. Labiausiai bijau baimės. Labiausiai laikiu tos dienos, kai gausiu atestatą.
4. Paprašyčiau, kad kiekvieną abiturientą lydėtų sėkmė ir kantrybė laikant egzaminus.
5. „Klaustuk“, sėkmingai gyvuok mūsų gimnazijoje, nes esi įdomus ir reikalingas.

Solveiga Tuomaitė

1. Labiausiai įsiminė tos pamokos, kurių metu klasė audringai diskutuodavo, reikšdavo skirtingas nuomones. Taip pat įsiminė chemijos pamoka, per kurią bendraklasis labai nustebino mokytoją, pavėluodamas lygiai 43 minutes.
2. Norėčiau gerai pailsėti po egzaminų streso, vėliau – studijuoti.
3. Labiausiai bijau išlaikyti egzaminus ne taip gerai, kaip galėčiau. Laukiu, kada viskas pasibaigs ir galėsiu pailsėti.
4. Auksinių žuvelių, deja, nebūna. Geriausia pačiam stengtis pasiekti tai, ko nori.
5. Linkėčiau tobulėti, nebijoti eksperimentuoti, siekti turinio įvairovės, tačiau nepamiršti, jog mokyklos laikraštis turi tam tikrą kryptį, kurios svarbu laikytis.

Paulius Kalenda

1. Labiausiai patiko D. Valikonienės pamokos, kurios vykdavo linksmai, o pokalbiai, diskusijos tikrai labai pagerino anglų kalbos įgūdžius.
2. Baigęs gimnaziją norėčiau pailsėti, o gal net nuvykti į užsienį paatostogauti. Galų gale norėčiau įstoti į užsienio universitetą, kurį galėčiau baigti, o baigęs gerai kalbėti anglų kalba.
3. Labiausiai bijau neišlaikyti egzaminų, tačiau jų labai laikiu, nes noriu pajusti tą jausmą, kurį jautė buvę dvyliktokai.
4. Paprašyčiau sėkmės. Jos man tikrai prireiks.
5. Palinkėčiau pasiekti didesnę tiražą, gal net ir respublikinį, juk būtų šaunu matyti savo mokyklos laikraštį skaitančius žmones visoje Lietuvoje.

Aistė Mickonytė

1. Nėra tokios pamokos, kuri būtų ypač įsimintina. Yra įdomių mokytojų, būta neįprastų nutikimų, bet jie kaip anekdotai – reikia, niekaip negali prisiminti.
2. Baigusi gimnaziją norėčiau atsidėti gyvenimo malonumams, esantiems toli nuo mokslų ir darbo, tačiau tai vargiai įmanoma, todėl ketinu tęsti ilgametės abiturientų tradicijas ir mėginti stoti į universitetą.
3. Labiausiai bijau nevykusiai išlaikyti egzaminus ir tai sureikšminti (esama protingos nuomonės, kad egzaminai tampa Visatos ir gyvenimo centru visai be reikalo, ir aš tai nuomonei pritariu), o laikiu egzaminų ir įstojimo į universitetus vajaus pabaigos, nes nežinomybės, netikrumo ir nerimo jausmas kenkia sveikatai ir dvasios ramybei.
4. Auksinės žuvelės paprašyčiau ne pildyti mano norus, o paskatinti visko gyvenime siekti pačiai, nebijant nesėkmių ir nepalankių aplinkybių.
5. „Klaustukui“ palinkėčiau pritraukti kuo daugiau įdomių ir originalių žurnalistų, nebijančių rašyti kitaip nei pataria šablonai ir siaurų poreikių skaitytojais.

Diana Stefanovič

1. Visą gyvenimą prisiminsiu lietuvių kalbos pamokas. Man patiko mokytojos ironija ir gyvenimiškos istorijos, kurios pagyvindavo pamokas. Ir kitas pamokas prisiminsiu...

2. Norėčiau likti tokia, kokia esu, pradėti naują gyvenimo tarpsnį. Noriu įstoti, baigti mokslus, sukurti šeimą.

3. Laukiu, kol praeis šis laikotarpis. Noriu kuo greičiau baigti mokyklą ir eiti toliau. O bijoti nėra ko, nebent ateities, nes nežinau, kaip viskas susiklostys.

4. Paprašyčiau, kad viskas pasisektų. Tačiau neprašyčiau, jog padėtų gerai išlaikyti egzaminus ar įstoti be jokių konkursų. Noriu pati pasiekti, o jei nepavyks, tada gal ir paprašysiu auksinės žuvelės.

Albert Zinevič

1. Negalėčiau išskirti nė vienos pamokos.

2. Norėčiau dirbti ir studijuoti.

3. Labiausiai laikiu išleistuvių vakaro, o labiausiai bijau suklupti egzaminų metu.

4. Norėčiau, kad kiekvienas iš mūsų – tiek laimingas, tiek nelaimingas – pagautų auksinę žuvelę.

5. „Klaustukui“ – plėsti skaitytojų ratą ir, žinoma, sėkmės.

Eglė Adomavičiūtė

1. Lietuvių kalbos pamoką, kurios metu buvo aptarta mano šukuosena (aptarimas vyko ne mokytojos S.Misevičienės pamokos metu)...

2. Studijuoti architektūrą arba dizainą.

3. Bijau mirties, o laikiu atestatų įteikimo.

4. Sėkmės.

5. Didesnio tiražo, spalvotų ir kokybiškų nuotraukų, populiarumo.

Akvilė Zaleckaitė

1. Ko gero, negalėčiau įvardinti vienintelės, kurią prisiminsiu. Ypač atmintin įsirėžė pirmosios dienos mokykloje, kai ašarėjau ir norėjau grįžti į saugius namus. Ilgiausiai prisiminsiu tikybos pamokas, iš kurių dažnai išbėgdavau verkdama...

2. Norėčiau studijuoti, o kur – pagyvensim ir pamatysim.

3. Labiausiai bijau egzaminų, tačiau laikiu akimirkos, kai laikysiu atestatą savo rankose.

4. Auksinės žuvelės jau esu prašiusi vieno dalyko, taigi galiu dar du kartus prašyti. Ko gero, paprašyčiau sėkmės ir tvirtybės.

5. Mūsų mokyklos laikraščiu linkiu gyvuoti ir nesikeisti, **o jeigu keistis, tai tik į tą pusę, kuri naudinga jam pačiam.**

Paskutinis skambutis

Paskutinis skambutis randa atgarsį kiekvieno abituriento širdyje. Jis veikia apvalančiai.

Kai ateina laikas atsisveikinti, atrodo, kad per visus metus mokykloje nebuvo netinkamų žodžių ar poelgių. Išblėsta visa, kas bloga. Prisimenamos gražiausios pamokos, abiturientai dėkoja mokytojams ir tėvams už kantrybę ir globą. Taip būna visada, bus ir šįmet.

„Klaustukas“ taip pat kiekvieną pavasarį gyvenimui atiduoda savo vyriausius ir geriausius... Taip reikia. Šįmet išlydime keturias puikias, pareigingas, raštingas ir dvasingas, ir... Su šiais įvertinimais sutiks visi „Klaustuko“ skaitytojai, gimnazijos mokytojai ir kiti bendruomenės nariai. Taigi dėkojame už darbą, apkabiname ir linkime sėkmės **Dovilei Staknytei, Aistei Mickonytei, Jovitai Švabauskaitei** ir **Solveigai Tuomaitei**. Būkit laimingos, mielosios, lai išsipildo Jūsų svajonės.

Anastasija Piroženko „Į svajonių pilį“.

Apie gamtos išmintį...

Visi mes esame Žemės vaikai, nuostabūs ir nepakartojami gamtos kūriniai. Tik, gyvendami mokslo ir technikos progreso pasaulyje, neturime laiko pagalvoti apie žmogaus ir gamtos, Žemės sąsajas.

Kovo 20-oji – pasaulinė Žemės diena. Vienas iš pagrindinių šios dienos tikslų – priminti skubančiai pasaulio bendruomenei apie jos vienybę su gamta, apie mūsų sąsajas ir mūsų atsakomybę už ją.

Tradiciškai minime Žemės dieną. Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijoje Žemės dienos yra teminės. Praeitais mokslo metais buvo pasirinkta vandens tematika. Šįmet Žemės dienų tema – „Žemė – Saulės sistemos planeta“. Norėjome, kad į Žemę būtų pažvelgta ne vien tik kaip į artimiausią aplinką. Organizuojant Žemės dienos renginius dalyvavo visų gamtos dalykų mokytojai (biologijos, chemijos ir fizikos) bei mokiniai. Visą mėnesį veikė informacinė – meninė paroda apie Žemę, jos vietą Saulės sistemoje, jos vidinę sandarą, geologinius procesus. Šalia mokslinių faktų patalpinti literatūriniai intarpai priminė apie Žemės grožį ir trapumą. Tradiciškai vyko viktorina, skirta gimnazijos 5-okams, tema „Žemė – mūsų namai“. Viktoriną parengė ir pravedė vyresniųjų klasių mokinės. Penktokai galėjo pasitikrinti įgytas žinias, savo reakciją ir išradingumą. 6-okams buvo skirti labiau moksliški renginiai. Kadangi 6 klasėje nagrinėjama tema „Saulės sistema“, jiems buvo surengtas vaidinimas tokiu pačiu pavadinimu, pademonstruotas filmas apie kosmoso pažinimą. Visą savaitę vyko teminės pamokos, skirtos Žemės dienai. Žemė, jos sandara, joje vykstančių procesų dėsningumai, rūšinė įvairovė buvo nagrinėjami įvairiais aspektais, iš įvairių gamtos mokslų pozicijų, tačiau siekiant suprasti jų vienybę.

Į minėtus renginius integravosi 3 klasės gimnazistų dailės – biologijos darbas „Ateities pramonė. Ko dar pasimokysime iš gamtos?“. Ši tema paskatino mokinius giliau išnagrinėti gamtos sukurtas struktūras, atskleisti technikos, architektūros elementus, „pasiskolintus“ iš gamtos. Mokiniai siūlė įvairius variantus, kaip būtų galima gamtos išmintį pritaikyti šiuolaikinio žmogaus gyvenime, kaip, mokantis iš gamtos, būtų galima išvengti klaidų. Darbas buvo pristatytas šalies pramonininkų konfederacijos skelbtame konkurse, pelnė gana aukštus įvertinimus. Per Žemės dieną jis buvo pristatytas Trakų rajono savivaldybėje, kur irgi susilaukė susidomėjimo.

Žemės dienos – laikas, kai mes pagerbiame gamtą, skiriame Jai ypatingą dėmesį. Vienas išmintingas žmogus sakė: „Visa, ko žmonija išmoko, ji išmoko iš gamtos“. Taigi mokykimės pažinti ir suprasti gamtą, įsiklausykime į jos išmintį, derinkime savo veiklą prie jos, mylėkime ją ir save – maistančią gamtos dalelę.

Biologijos mokytoja **Jelizaveta Tumlovskaja**

[Turinys](#)

Įsižiūrėjimai

...Kiekvieną vakarą Tu atsisėdi prie rudo, nutrinto, tokio pažįstamo stalo, susirandi pačią liūdniausią dainą iš visos savo kolekcijos, užsidegi žvakę (būtinai kvapnią, vyšninę) ir tyli. Rodos, tik taip leidiesi ieškoti savęs. Kitaip tikriausiai nemoki. Beri raides į laiškus, nemigą užrakini piešiniuose... Susirenki visas geras ar blogas mintis, nuoskaudas, prisiminimus ir leidi jiems gyventi Tavo kūryboje. Vėliau atsidarai apdulkėjusią skrynią ir visą save, visus tylus žodžius bei potėpius sumeti dulkėti ir užsimiršti. Taip išvalęs save ramiai užmiegi.

Rytas Tavo palėpėje išaušta skaidrus ir tyras, jis visada kvepia vasara. Juk būtent vasarą Tu tikrai Gyveni. Gal todėl auštant skubi išgerti mėtinės arbatos ir surinkti žvaigždes iš po liepų. Tos pačios liepos naktį savo švelniais lapais liejo liūdesį lyg aliejų. Bet dabar Tu šypsaisi – visi nakties liūdesiai saugiai užrakinti minčių skrynutėje. Giliai alsuoji ryto gaiva, kai keliolika saulės spindulių žaidžia Tavo blakstienomis. Jei tik galėtum, sugaudytum visus ir padalintum kiekvienam brangiam žmogui bent po trupinį to gėrio. Tu visur nori spinduliuoti. Kitaip tikriausiai nemoki.

Tavo dienos tokios ypatingos! Atrodo, tiek netobulų, pilkų žodžių ir daiktų Tavo rankose pavirsta stebuklais. Jie veržiasi iš širdies eilėraščiais, piešiniais, fotografijomis, dainomis. Visiems nori padovanoti bent po krislą savęs – kitaip tikriausiai nemoki. Augini meną, kad kasdienybė niekad netaptų monotoniška. O menas augina Tave, kad suprastum, ką reiškia Gyventi.

Sėdi ant savo kalnelio ir klausai vėjo kalbos. Tau šypsos saulėlydis. Kas vakarą jis mato, kaip ateini čia, išsiimi popieriaus lapą, pieštuką ir ...kuri.

Saulės spinduliai visada džiaugiasi, kai kažkas juos palydi į tamsą. O Tu ir nesistengi elgtis kitaip (tikriausiai nė nemoki), juk net Mažasis Princas žinojo, kaip svarbu laikytis tradicijų.

Laima Dagytė, 3b klasė

[Turinys](#)

Ateitis priklauso nuo meilės

**„Kartais žmogaus gyvenimas būna per trumpas meilei,
o kartais priešingai: žmogaus meilė būna per trumpa gyvenimui“ (Karolis Vojtyla)**

Melancholiška naktis. Nusvirę lūpų kampučiai, akys, žvelgiančios į tolį, suveltai rudi plaukai ir žvakė kambary. Šią akimirką nesiveju gyvenimo, tiesiog esu, o šioje egzistencijoje viliuosi savo Asmeninės Legendos išsipildymo – sutikti žmogų, su kuriuo mano gyvenimas nebūtų per trumpas meilei ir mano meilė nebūtų per trumpa gyvenimui.

Klausausi radijo, noriu išgirsti liūdną, romantišką baladę, kad apmąstyčiau savo gyvenimą, o išgirstu šimtą sekundžių informacijos per M-1. Nusilakuoju ryškiai – aistringa raudona spalva – nagus, lyg norėdama dėmesio. O ir rašau raudonu pieštuku... Viskas dėl meilės?! Dėl tradicinio gyvenimo ritmo? Gal pasidaryti sau Valentino dieną? Dalinti visiems bučinius ir prisiklijuoti milijoną širdelių po dešimt centų? Juk širdis visai ne taip atrodo, ji ne tokia romantiška, kokią ją piešia įsimylėjęliai. Biologinis variantas daug prastesnis. Ji pilna arterijų, venų, visokiausių ląstelių... Tačiau kai pamilsti kitą žmogų, jo širdis tampa tokia svarbi, jog, jai nustojus plakti, tam tikrą akimirką nebeįstengi valdyti savo gyvenimo, nuo tada jį ima vairuoti likimas. O aš bijau tik vieno dalyko – prarasti tai, ką turiu. Tada prarandu viltį, jog angelas dar kada širdį paglostys. Svarbiausia – tikėjimas. Tikiu, jog Dievą labiausiai stebina, kad žmonės gyvena taip, lyg niekuomet nemirtų, ir miršta taip, tarsi niekuomet negyvenę.

Kad mano gyvenimas nebūtų bevertis, privalau išpildyti Asmeninę Legendą, troškimą, svajonę. Juk kai žmogus tikrai ko nors trokšta, visas pasaulis slapta padeda jam įgyvendinti šį troškimą, tereikia išmolti pastebėti ženklus ir juos suprasti. Dievas ženklų priberia į mano kelią kasdien, kad nepasiklyščiau gyvenimo labirintuose. Pasiklysti juk taip lengva. Būna kartais taip sunku, ypač, jei pametu savo gyvenimo žemėlapi. Tuomet prisimenu tokį pasakojimą: „Miršta žmogus ir nueina į dangų. Šv. Petras sako: „Nori – parodysiu tavo gyvenimą? Žiūrėk, matai? Ten upė, kai kur ji srauni, kai kur sekli, kaip tavo gyvenimas, o šalia – tavo pėdos“. Žmogus klausia: „O kodėl prie vienos seklos nėra pėdų?“. „Tada, kai Tau buvo labai sunku, Dievas Tave nešė ant rankų“.

Per trumpas gyvenimas ir per trumpa meilė, nors meilė ir nori būti amžina. Tačiau tas noras – jos amžina klaida, nes nieko amžino nėra, tik Dievas. Įsimylėjimas veiksmingai pastūmėja žmogų vedybų link, todėl reikalinga amžinybės iliuzija. Tokią amžinos meilės iliuziją palaiko mitas: „Princas vedė princesę, ir jie gyveno ilgai ir laimingai.“ Tačiau šis mitas – absoliutus melas, daugelį porų stumiantis į neviltį ir sutrikimą. Įsipareigojimas yra tikrosios meilės pagrindas. Jis dar negarantuoja sėkmingų ryšių, nes meilės santykiai turi ir kitą pusę – praradimus. Viskas yra paprasta: jei šiuo metu pilietė A užkariavo piliečio B širdį, tai piliečio B širdyje neliko vietos pilietei C, seniai dėjusiai į jį viltis. Tačiau įsipareigojimas – labai didelė rizika, ir kas antras jaunikis ar jaunoji mielai pabėgtų nuo altoriaus, jei tik tuo momentu nebūtų be proto įsimylėjęs. Juo nuoširdžiau žmogus myli, tuo jis nuolankesnis ir tuo mažiau rodo aroganciją ir valdžią.

Taip, ir mano gyvenime būna pakilimų ir nuopolių, tačiau aš žinau ir tikiu, nes esu krikščionė, jog šalia manęs budi Dievas, mano gerasis angelas...

Kadangi Dievas sukūrė žmones pagal savo paveikslą, tai kiekvienas vos gimęs kūdikis yra vertingas dėl to, kad yra unikalus, nepakartojamas Dievo atvaizdas. Tai gal meilė sau yra meilė Dievui ir, priešingai, meilė Dievui yra ir meilė sau? Krikščionių religija skelbia: mylėk savo artimą, kaip pats save. O jeigu savęs nemyli, ar gali mylėti kitą?

Pirmiausia reikia pažinti save ir pamilti save... Šis pažinimas atvers duris tolesniam ieškojimui, šis mokslas atvers plačiai vartus. O mane mokė ir moko daugybės dalykų: užsienio kalbų, matematikos, geografijos. Mokė filosofijos ir etikos. Kaip būti geram ir kas yra blogai. Bet niekas nepasakė, kad pasaulio esmė yra Meilė. Paulo Coelho rašė: „Meilė – tai, kada virš tavo smėlynų skrenda sakalas. Nes jam tu – žaliuojantis laukas, jis niekad iš tavęs negrįžta be grobio. Jis pažįsta tavo uolas, kopas, tavo kalnus, ir tu jam esi dosni“.

Viskas susieina į vieną, viskas prasideda nuo meilės.

Meilė – supoetintas kūdikis, vaikas. Vaikai įsivaizduoja, kad visas pasaulis sukurtas tik dėl jų. Jie mąsto vaizdais ir suvokia širdimi. Jie tiki, kad pasaulis geras. Kaip viskas paprasta vaiko akimis... Bet juk iš tikrųjų gyvenimas gražus ir paprastas! Gražu uostyti gėles, stebėti skrendančius paukščius, pabusti ir suprasti, kad gali dar kelias valandas pamiegoti, turėti svajonę, kad ir labai kvailą, kalbėtis visą naktį, žiūrėti į akis, sugalvoti norą krentant žvaigždei, sugrįžti namo, įsimylėti... Mano gyvenimas, kartais toks pilkas ir vienodas, yra stebuklas vien dėl to, jog aš gyvenu... Svarbiausia – nesustoti stebėtis, jokia būdu... Nors kartais viskas tampa iki gyvo kaulo pažįstama, neįdomu ir banalu, stengiuosi išmokti pakylėti savo gyvenimą virš kasdienybės, stebėtis, kad atėjo nauja diena ir rytas, ir vakaras, kad šiandien lyja ar nenustoja snigti...

Arabai sako: „Maktub, tai įrašyta“. Viskas įrašyta į mano gyvenimo knygą, taip įdomu būtų ją perskaityti, tačiau ir baisu, nenoriu žinot, kada ji nutrūks ir ar mano Asmeninė Legenda tiesiog ir liks svajone, kuriai nelemta išsipildyti, o mano gyvenimas bus per trumpas meilei...

K.Monkevič, 4a klasė

[Turinys](#)

Norime supratimo

„Klaustukas“ Nr. 35 (47) išspausdino K.Kanclerio straipsnį „Moterys – materijos pergalė prieš protą“, kuris sujudino, papurtė ar net sudrebino švelniąją gimnazijos bendruomenės pusę. Daugiausia nuomonių buvo išsakyta žodžiu. Spausdiname tas, kurios buvo pateiktos juodu ant balto.

Norime supratingumo

Moterys – tartum jūra, kasdien ji vis kitokia. Ji nori būti suprasta, nori būti graži, mylima, nori, kad į ją atkreiptų dėmesį, dalintųsi džiaugsmais ir vargais. Deja, mūsų vyrai dažnai tai pamiršta ir moteris laiko daiktais, antraeilėmis personomis.

Aukštakulniai batai, kelnės, apnuogintas pilvas – taip, šitaip atrodo dabartinės moterys. O kaip kitaip atkreipti vyrų dėmesį ar išreikšti save? Nuo senų senovės moterys jaučia menkavertiškumo kompleksą. Pavyzdžiui, senovės Graikijos mitologijoje ir literatūroje dominuoja patriarchalinės vertybės, nors, kita vertus, akivaizdi ir simbolinė moteriškumo galia (prisiminkime Sofoklio „Antigonę“). Dar V – IV a. pr. Kr. Graikijoje iškilo klausimas, kokia turėtų būti moteris: nuo vyro priklausoma namų šeimininkė ar išsilavinusi ir lygiavertė vyrui asmenybė. Tuo laiku gyvenęs Platonas kūrinyje „Valstybė“ pateikia anuomet labai pažangias idėjas. Jis teigia, kad moteris nėra prastesnė už vyrą. „Gabumai yra paskirstyti lygiai abiem lytims, ir moterys iš prigimties tinka visoms pareigoms kaip ir vyras, tik vyras yra stipresnis už moterį“. Moterys, sako autorius, privalančios būti stiprios bei narsios ir kartu su vyrais dalyvauti visuose valstybės tvarkymo reikaluose. Tik joms, kaip silpnesnėms būtybėms, reikėtų duoti lengvesnes užduotis.

Šlovė Tau, išmintingasis Platonai!

Sutinku, pirmasis Dievo kūrinys buvo vyras, tvirtoji lyties pusė, bet Dievas sukūrė ir moterį. Tai Jo antrasis kūrinys. O kaip žinoma, pirmasis blynas visuomet prisvilęs, antrasis- daug geresnis. Taigi moterys yra sumanesnės ir gudresnės būtybės nei vyrai. Ir kuo toliau, tuo labiau tobulėja. Todėl esu pasipiktinusi ir prieštarauju teiginiiui, jog „pas moterį proto nebe daug belikę“.

Iš tiesų moterys nori turėti tokias pat teises kaip ir vyrai, tik kartais perlenkia lazda. Ir Lietuvoje moterys vairuoja traktorius, troleibusus, tampo plytas, atlieka kitus sunkius darbus, tačiau prezidente dar nė viena netapo, net firmų direktoriai – dažniausiai vyrai. Kodėl? Dėl to, kad moteris kuo nors prastesnė? Jos protas veikia lygiai taip pat kaip ir vyro, o gal ir geriau. Ji jautresnė, išvermingesnė, pakantesnė. Moteris lenkia vyrą ne tik protu, bet ir moteriška galia. Nemanau, kad koks vyras atsispyrų moters žavesiui.

Pripažinkit, kad vyrai pavydi moterims. Mes esame dailios, galime gimdyti vaikus, lipti karjeros laiptais, valdyti kosminius laivus ir – vyrus. Būtent dėl to atsirado moterų žeminimas, nelygiateisiškumas ir galiausiai – vaikas mėgintuvėlyje. Vyrai kaip įmanydami bando mus nugalėti, bet kuo toliau, tuo labiau įtiki, kad moterys paims viršų. Negalima teigti, kad vyrai nieko verti ar pan. Ne, jie taip pat sumanūs, gražūs. Bet jie neturi to, ką turi moterys. To moteriško žavesio, moteriškos intuicijos.

Iš tikrųjų moterys nenori pralenkti vyrų, nenori būti už juos geresnės, tiesiog jos trokšta lygių teisių ir supratingumo. Kiekvienas atlieka jam paskirtą misiją ir, kad būtų lengviau įgyvendinti savąją Asmeninę Legendą, abi pusės turi sutarti. Kaip mes būsime apsirengę, ne taip svarbu, svarbu, kad būtų nei per šilta, nei per šalta.

Asta Kurecaitė, 4a klasė

Sveikiname

VII Lietuvos jaunesniųjų klasių mokinių matematikos olimpiados nugalėtojas:

EVELINĄ SABAITYTĘ (6a),
užėmusią pirmąją vietą
5-6 klasių grupėje,

URTE KLIGYTĘ (6a),
užėmusią antrąją vietą
5-6 klasių grupėje.

Mokytoja **D. Debesienė**

Turiny

Toks tas gyvenimas

„Taigi pradėkime nuo pradžių...” - šiais V. Landsbergio žodžiais pradėjome literatūrinę kompoziciją

Pradėti ne nuo pradžių, bet paaiškinti, informuoti ir daryti įtaką paskatino „Klaustuke“ pasirodęs straipsnis „Raiškaus žodžio konkursas“.

Drįstame teigti, jog autorė, gerai nesupratusi teksto, išreiškė savo subjektyvią nuomonę. Kad „nekiltų nereikalingų klausimų (niekam nedarančių garbės)“, norėtume paaiškinti kompozicijos pagrindinę mintį.

Teiginys - „iš šios kompozicijos žiūrovai galėjo suprasti, kad žmogus yra parazitas“. DLK žodyne nurodoma, kad „parazitas - tai organizmas, kuris maitinasi kito organizmo medžiagomis“ kas gyvena iš svetimo darbo - „dykaduonis“.

Kompozicijoje nuskambėjusioje frazėje „žmogus tais laikais pavirsdavo vos įžiūrimu padarėliu (pavyzdžiui, parazitui)“, žodis „parazitas“ turėjo šią prasmę - „šlykštūs parazituojančios padarai, kurie nenori augti, vystytis, tobulėti (anais laikais), nesiekė tobulumo, neįžvelgė harmonijos ir darnos; tai žmonės, apie kuriuos ir „kalbėt nesinori“. Apie tokius nekalbėjome.

Žodžiu, vėjavaikiška nuotaika, daiktuose įžvelgę prasmę bandėme pasakyti, kad beprasmybėje yra prasmė, spengiančioje tyloje gali nuskambėti žodis, nesėkmėje nušvinta džiaugsmo akimirka, o gyvenimo nesutarimai - tai tik „režisūra“. Net ir „pasaulio gale“ (kur norėtusi kai kada atsидurti, pavyzdžiui, kai kontrolinis darbas!) yra galas. Reikia labai nedaug, kad būtum laimingas - dalinti po lašelį gėrio, grožio, meilės, šilumos, atjautos vienas kitam... Verta susimąstyti?

Tad ir juokėsi tie, kurie suprato ir norėjo suprasti, kas slypi potekstėje.

Norėtume palinkėti, kad vienas žodis, atlikėjų simpatijos ir antipatijos neužgožtų visumos. Kūrybinės Jums sėkmės!

Su pagarba - **8b** klasės mokiniai

Italija

Kai pasukome namų link, pradėjome rašyti įspūdžius. Prirašėme pusę užrašų knygutės langeliais. Kiek spausdinti?

Vidmantė: Žydintys sodai, kiparisių žvakės, pichtų kankorėžiai, dolomitinių Alpių vaizdai. „Už kalnus geriau gali būti tik kalnai, kuriuose dar nebuvo“. Po Popiežiaus palaiminimo verkiau, jausmas nenusakomas.

Neringa: Didžiausią įspūdį paliko viadukai ir tuneliai, kertant Alpes, atsiveriantys vaizdai, italų svetingumas. Žmonių, gyvenusių prieš 2000 m., sumanymas ir gebėjimai pastatyti tokius statinius, kad dabar kvapą gniaužia...

Daiva: Sunku patikėti tuo, ką matė akys. Nuolatinė jausena, kad sapnuoju. Svajonė - būtinai pamatyti tai, ko šįkart nespėjau.

Loreta: Nuostabūs vaizdai iš paukščio skrydžio leido pasijusti lengviems ir trapiems. Žmogaus kūrinių didybė neišreiškia žodžiais.

Julija: Tiesiog fantastiška! Norėčiau sugrįžti.

Vidas: Keista. Vatikano širdy, Šv. Petro bazilikoje, buvo visko: didingos freskos, nuostabios skulptūros, auksas ir brangūs akmenys, bet Dievo ten nebuvo. Jis buvo juntamas Asyžiuje, prie kuklaus Šv. Pranciškaus kapo.

Lolita: Įsimylėjau kalnus! Pajutau, kaip menas gali varyti iš proto, gniaužti kvapą. Mėlynų atspalvių kalnų figa. Italiją geriausiai apibūdina toks sakiny: „Italijoje 94% italų ir jie nebėga į kitas šalis“. Linkiu Lietuvai tokio likimo.

Dalia: Popiežiaus palaiminimas lydėjo mus kelionėje. Norėčiau, kad jis lydėtų visus ir po kelionės.

Asta: Kad menas gali būti sukoncentruotas taip suspaustai vienoje vietoje - tai jau nesuvokiama protu ir aprėpti neįmanoma. Meldžiausi už tuos, kurie kūrė, kuria ir kurs.

Liza: Po tokios kelionės būtų galima ir numirti, bet mirti dar nenoriu. Stipriausias patirtas jausmas - nenusakoma būseną įžengus į Venecijos prieplauką. Sapnuosiu Italiją. Įsimylėjau tą šalį.

Bronė: Oi, norėjau pavirsti paukščiu ir San Marine apskristi visas pilies! Sėdėjau antikinėje Romoje ant akmens ir galvojau apie žmogaus protą, sugebėjimus ir galią.

„Klaustuko“ informacija

Užmegzti ryšiai

Kelionės į Italiją metu aplankėme dvi mokyklas, kuriose mokosi 14 – 19 metų jaunuoliai. Viena jų – Venecijoje, kita – Florencijoje.

Mokslo licėjus Uluči Salutačio, esantis netoli Venecijos, be klasikinių mokslų, turi turizmo pakraipą. Pasirinkę turizmą, baigę mokyklą gauna diplomą ir gali dirbti arba stoti į universitetą. Pamokos – ne tik tiesioginės, bet ir interaktyvios, kuomet dirbama grupėmis laboratorijose, naudojant naujausias technologijas.

Įdomu, ar Italijoje mokiniai praleidžia pamokas? Pasitaiko.

Tuomet sudaromas atidirbimo tvarkaraštis. Atsiskaitymai vyksta kasdien (vartėme dienynus) ir mokslo metų pabaigoje. Baigiant kiekvieną kursą (mokslo metus) užduočių tipai gali varijuoti, tačiau paprastai būna uždarnosios (objektyviosios) užduotys, kurias atlikdamas mokinys negali interpretuoti; laisvosios užduotys, kai keliama problema, o mokinys pateikia savo versijas, vyksta diskusija; pusiau struktūrinės užduotys, kurios numato tiek testą, tiek interpretaciją. Galutiniam vertinimui labai svarbus praktikos darbas, kuris klasių tarybai leidžia nustatyti, ar mokinys gali tęsti mokslą. Perkeliant mokinį į aukštesnį kursą, atsižvelgiama į elgesį, grupinį darbą ir asmeninę pažangą.

Praleistų valandų atidirbimui – didžiulis dėmesys.

Šis licėjus palaiko glaudžius ryšius su universitetu, sudaro sutartis, kuriomis universitetas įsipareigoja priimti licėjų baigusius.

Kadangi Venecijos sritis turtinga, tai ir minėtas licėjus aprūpintas ne tik modernia technika – turi net savo baseiną. Su šia mokykla, jei mokiniai, gimnazijos taryba pritars, būtų įdomu ir naudinga bendrauti, keistis mokinių ir mokytojų delegacijomis.

„Klaustuko“ informacija

[Turinys](#)

Italijos švietimo sistema

Italijos švietimo sistema yra valstybės kontroliuojama. Mokyklos, ir valstybinės, ir privačios, turi laikytis Švietimo ministerijos patvirtintų valstybinio mokymo planų ir metodų. Švietimas yra privalomas (nemokamas vaikams nuo 6 iki 14 metų): 5 metai - pradinis lygis, 3 metai - žemesnis vidurinis lygis.

Italijos švietimo sistema

Italijos švietimo sistema, pagal privalomąjį ir aukštesnįjį išsilavinimą, išgyvena pereinamąjį laikotarpį, kuriame valstybės sistemos pagrindinė struktūra, kaip visuma, yra nuodugnai tikrinama. Šie pakeitimai yra kuriami ne tik siekiant suvienodinti Italijos švietimo sistemą su visos Europos Sąjungos švietimo sistema, bet ir „paversti“ ją lankstesne, tokia, kuri geriau ir plačiau lavintų jaunuolius, pasirinkusius studijas Italijoje.

Pradinis ir vidurinis lavinimas

Švietimo sistema Italijoje - 3 lygių:

Pirmasis **Scuola elementare** - tęsiasi 5 metus ir prasideda nuo 6 metų.

Antrasis - **Scuola media**. 3-ųjų mokslo metų pabaigoje mokiniai gauna Diplomą di Licenza di Scuola Media ir gali toliau tęsti mokslus. 14 metų, kai baigiasi privalomas mokymas.

Trečiasis - **papildomas** 4-5 metų mokymas.

Mokiniai gali pasirinkti įvairias aukštąsias mokyklas - licėjus su klasikinėmis, kalbinėmis, artistinėmis ar mokslinėmis specializacijomis ar mokytis Instituto, kuris ruošia pradinių klasių mokytojus, taip pat specialistus techninėms, komercinėms ar industrinėms sferoms.

Baigę studijas mokiniai laiko valstybinius egzaminus, kurie suteikia Diplomą di maturita ir teisę stoti į universitetus.

Nesvarbu, mokslai yra 4 ar 5 metų, 4 metų programoje papildomi studijų metai turi būti integruoti į kursą, kad mokiniams būtų suteikta teisė stoti į Italijos universitetus.

Pagal naują švietimo sistemą privalomasis mokymas yra iki 16 metų. Tradiciniai Liceo ir Instituto yra pakeičiami privalomu 2 metų periodu Biennio bendrųjų studijų, po jų - dar 3 metai triennio papildomo specializuoti mokslo. Naujos disciplinos ir 34 valandos pamokų per savaitę, kad geriau paruoštų moksleivius jų ateities studijoms.

Aukštasis išsilavinimas

Iš universitetų reikalaujama dvigubos užduoties: tiek mokymo, tiek tyrinėjimų. Autonomiją ir laisvę garantuoja Italijos įstatymai. Italija turi 4 tipų aukštojo mokslo institucijas, kuriose studijuoja daugiau kaip 1,25 milijono studentų. Tai:

- 42 valstybiniai universitetai;
- 6 privatūs universitetai;
- 3 techniniai universitetai Poli-tecnici;
- 12 universitetų Institutus su specialiu statusu. Aukštasis mokslas tęsiasi 4-6 metus. Švietimo institucijų amžiaus grupės
- iki 3 metų vaikų lopšelis (nidi d'infanzia);
- nuo 3 iki 6 metų darželio mokykla (scuola materna);
- nuo 6 iki 10 metų pradinė mokykla (scuola elementare);
- nuo 11 iki 14 metų vidurinė mokykla (scuola media);
- nuo 15 iki 19 metų aukštesnė vidurinė mokykla (Scuola secon-daria di II grado).
- Vidurinės mokyklos tipai:
- Klasikinė (Classica);
- Mokslinė (Scientifica);
- Techninė (Tecnica);
- Profesinė (Profesionale).

"Klaustuko" informacija

Siekianti viršukalnių

Ji sėja grožį ir gėrį –gimnazijoje, namuose, Menų kolegijoje Vilniuje, Muzikos mokykloje mamoms ir mažyliams. Ji rašo knygas apie muzikinį ugdymą, kuria eilėraščius ir muziką, rašo scenarijus spektakliams ir juos režisuoja. Ji – Meninio ugdymo mokytojų asociacijos prezidentė, gerbiama ne tik Trakuose ir Vilniuje, nuoširdi ir paprasta, nors galėtų būti išdidi ir neprieinama. Juolab kad 2006m. kovo 17d. Jai suteiktas Metų mokytojos vardas. Ši grožio kūrėja ir puoselėtoja gyvena su mumis, Ji – Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos muzikos mokytoja ekspertė, doc. dr. Lolita Navickienė – puiki mokytoja, gabi mokslininkė, šauni organizatorė, miela draugė. Dar reikia pridurti, jog Lolitos svajonė-pagyventi tarp kalnų „Klaustukui“ įdomu, kokia Lolita Navickienė buvo vaikystėje, gal ant knygų ne tik sėdėjo, bet ir miegojo? Kaip ieškojo ir atrado save?

Atėjau iš vaikystės

Atrodo seniai ir neseniai šalia Vilniaus Vingio parko kaip degtukų dėžutės riogsojo mediniai pakrypę nameliai (jų vietoje dabar stovi devynaukščiai), tarp kurių viena „krasnūchos“ (taip vadinosi Raudonosios armijos prospekto, dabar Gerosios vilties rajonas) padūkusi mergiotė mėgdavo žaisti tokius „veiksmo“ žaidimus, kaip „Strélės“, „Kazokai razbaininkai“, „Keturi muškietininkai“. Ta mušeika iš ketvirto aukšto buvau aš. Išleisdavo mama į kiemą tokią visą švarią ir gražią, o įleisdavo namo, pernešdama kartu su tėčiu per slenkstį ir po rūbelį nurenginėdama tiesiai vonioje, kad mažiau purvo prisidrabstyčiau.

Lankiau tuometinę Vilniaus 21 vidurinę mokyklą (dabar Gerosios vilties). Mokykla tuo metu sostinėje buvo viena pačių didžiausių: turėjo keturias sporto sales, penkių takelių baseiną ir 1500 mokinių, kurie mokėsi rytinėje ir vakarinėje pamainose. Mūsų klasė buvo nedraugiška, gal todėl, kad mokėsi visokių ponų vaikučiai. Vykdavo „žiaurios“ rungtynės, kas „kiečiau“ apsirengs ar kas ką per pertrauką iš maišelio valgyti išsitrauks. Dažnai „laimėdavo“ vienos maisto bazės direktoriaus duktė, kuri mėgdavo šlamšti storus sumuštinis su raudonais ikrais. Įstrigo širdin bendraklasės Nijolės akys, tokios žalios ir baikščios. Ji eidavo valgyti į koridorių, nes prie visų savo sviestu apteptą duonos riekelę, apibarstyta cukrumi, gėdindavosi traukti. O dar ir tą tekdavo dalintis su jaunesniu broliu. Nijolė savo 7 vaikų šeimoj buvo vyriausia. Socialinė nelygybė labai žeidė.

Nuo mažumės mano širdis buvo suskilusi į keturias dalis: viena mylėjo Vilnių, jo senamiestį, Kalnų, Vingio parką, kita – pušaitėm nusėtą Preilą, Palangą, trečia – Punią (tėčio gimtinę, kur bėgo aplaipiotų medžių vasaros), o ketvirta – Trakus (mamytės gimtinę, kur augau iki 3 metų, o vėliau leisdavau visus savaitgalius).

Buvau labai guvi ir gana sportiška. Nuo 7 iki 14 metų lankiau plaukymą ir buvau pasiekus neblogų rezultatų: iki sporto meistro atskyrio trūko visai nedaug. Mirkdavau „Žalgirio“ baseine. Dabar vietoje jo, šalia Sporto rūmų, stovi stikliniai namai-šiltnamiai – tokie beveidžiai ir besieliai, o mums baseinas buvo laisvalaikio, asmenybės grūdinimo ir siekių arena. Treniruotės vykdavo rytais ir vakarais po kelias valandas, kad tėvai juokaudavo, sakydami: „Lolitele, parodyk delniukus, gal jau tarp pirštų plėvės kaip anties augti pradėjo?“. Duodavo mums kaip perspektyviems sportininkams vaistų, kad raumenys augtų ir mes daugiau valgytumėme, tad aš 10-12 metų suvalgydavau daugiau už savo tėtį.

Su muzika nieko bendro turėti nesirengiau. Ateitį ruošiausi sieti su prekyba. Svajojau stoti į prekybos ekonomiką ir būti prekių žinove, nes man tuomet atrodė, kad šitų žmonių gyvenimas yra sotus ir laimingas (bent raudonų ikrų bus galima lig soties pavalgyti). Prekybininkams tuo metu jis toks ir buvo - kažkiek panašus į dabartinių bankininkų ir kokių ministerijų klerkų, kai visada būdavo ką ir už ką nusipirkti. Paprastiesiems žmonėms tai atrodė gerbūvio rojus. Tačiau po Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo daug kas pasikeitė. Beveik viskas. Esu dėkinga, kad Viešpats buvo numatęs man kitą kelią.

Savęs atradimas

Kiekvieno žmogaus gyvenime būna krizių, lūžių, kurių dėka kelias ima ir pasisuka 180 laipsnių kampu. Tokį virsmą, sulaukus 15 metų, teko patirti ir man. Po ilgos ir sunkios ligos mirė mano mama. Dabar galiu pasakyti, jog tai viena pačių didžiausių traumų, kokią gali patirti jaunas ir bręstantis žmogus. Tačiau kai Dievas užveria duris – Jis atveria langą. Aš turėjau ir turiu nuostabų tėvą ir nepakartojamas mamos

seseris. Štai tada pasakiau, kad noriu tęsti tai, ką mano mama buvo pradėjusi. Ji labai mylėjo vaikus, turėjo puikų balsą ir buvo muzikos mokytoja. Taip prasidėjo mano kaip muzikantės karjera.

Kas kada nors mokėsi muzikos mokykloje, tas supras, ką reiškia išmokti groti pianinu, suprasti solfedžio, mokytis muzikos teoriją. O pradėti eiti šiuo keliu reikėjo septynmyliais žingsniais. Metus pasimokiusi muzikos privačiai, įstojau į tuometinę Juozo Tallat -Kelpšos technikumą, į choro dirigavimo specialybę (ten nereikalavo muzikos mokyklos diplomo) ir stačia galva panirau į visus dalykus. Pradžioje jaučiausi labai nejaukiai, juk teko sėdėti šalia M. K. Čiurlionio ir B. Dvariono muzikos mokyklose besimokančių studentų. Tačiau atsakingai galiu pasakyti, kad valia ir darbas gali įveikti neįmanomas aukštumas. Ir po dvejų metų aš pralenkiau tuos nuo mažumės prie fortepijonų rymojusius bendrakursius ir baigiau technikumą su pagyrimu. Dar ir pirmame respublikiniame solfedžio konkurse buvau pirmoji.

Po to sekė studijos Muzikos akademijoje. Ir vėl tas pats scenarijus – baigiau mokslus raudonu diplomu. Atėjo metas pradėti darbinę veiklą. Tuometinis Trakų II vidurinės mokyklos direktorius Jonas Bagdonas kaip tik steigė sustiprinto muzikinio ugdymo klases. Buvau paskirta į Trakų rajoną, tad tapau muzikinių klasių mokytoja. Bijočiau mokyklos iki sielos gelmių. Po vienos antrojų pamokos, pamenu, nuėjau pas savo tetas ir puoliau joms į glėbį: „Negaliu daugiau! Išeisiu! Nesusitvarkau! Vienas vaikas ant žemės raičiotis pradėjo, pabandžiau jį pakelti – pėdkelnės suplėšė...“

Pradžią buvo sunki, nes pedagoginės praktikos choro dirigentams mokykloje atlikti nereikėjo, tad supratimą apie realų darbą mokykloje turėjau tik iš 21 vidurinės laikų. Po kiek laiko su vaikais susidraugavau, palaikė tėtis, tetos. Antraisiais mokslo metais susipažinau su kita muzikos mokytoja Rima. Taip ir prasidėjo mūsų jau 18 metų trunkanti draugystė. Daug abi dainavom, daug keliavom, daug spektaklių kūrėm, drauge vasaras leisdavom. Kitų žmonių akimis žiūrint linksmas mūsų gyvenimas buvo – dainos, šokiai, koncertai, spektakliai. Ir dabar toks, tik tempas darbų pagreitėjo, o apimtys – padidėjo.

Poezija – meilė – įkvėpimai

Poezija į mano širdį atėjo staiga. Sulaukus 25 metų. Pradžioje ji atlikdavo „sanitarinį“ vaidmenį: akmuo dūšią užgula, tai aš jausmus ant popieriaus išklaju – ir lengviau pasidaro. Eiliavimo technika metams bėgant augo, tačiau tas pats kūrybos būdas išliko. Reikia tik kad neskambėtų muzika, nieks nekalbintų ir rankos nejudintų. Tad galiu rašyti traukinyje, autobuse, kokiame laukiamajame. Specialaus įkvėpimo nereikia, reikia tik temos.

Sakoma, jog visi žmonės skirstomi į tuos, kurie myli ir yra linkę globoti, ir į tuos, kurie leidžiasi būti mylimi ir yra linkę būti globojami. Aš iš pirmųjų. Nemoku gyvenime mylėti lengvabūdiškai, fragmentiškai. Šioje srityje visada buvau sąžininga. Tačiau kuris vyras norės šalia savęs turėti tokią nelabai valdomą moterėlę, kuri turi nuo vaikystės šalia savęs tikro šeimos vyro pavyzdį?. Toks yra mano tėvas – neeilinių protinių sugebėjimų žmogus, labai doras, dvasiškai stiprus, sąžiningas, dvasingas, kūrybingas ir gebantis visada gyvenimo šachmatų lentoje numatyti bent kelis ėjimus į priekį. Kiek jis man aiškino, kad šalia savęs esančiam žmogui nekelčiau tokių didelių reikalavimų, tačiau globoti mane kažkodėl vyrams nelabai pavykdavo. Vienas bandė, bet... aš pavargau?)

Įdomiausi kūrybiniai darbai (operos, Sveikučiai)

Pradėjus eiti pedagoginio darbo keliu ėmė kilti daug klausimų, norėjosi tobulinti savo darbą ir sukurti tokį muzikinį ugdymą, kuris duotų ypatingų gebėjimų neturinčiam vaikui daug asmeninės naudos. Taip kilo mintis vykdyti mokslinį eksperimentą, kuris padėtų atskleisti sustiprinto muzikinio ugdymo reikšmę mokinio asmenybei, jo mokymuisi apskritai. Visa tai paskatino stori į edukologijos doktorantūrą ir 2000 metais sėkmingai apginti socialinių mokslų daktaro disertaciją, o už gerą pedagoginį darbą aukštojoje mokykloje pristatyta docento vardui gauti. Eksperimento rezultatai buvo džiuginantys: kryptingų muzikinių klasių mokiniai pradėjo mokytis geriau (eksperimentinės klasės rodikliai tapo geriausi mokykloje!), įstojo į prestižines specialybes, sėkmingai realizavo save. Sukurtas emocinio imitavimo metodas pradėtas taikyti ir kitose Lietuvos mokyklose. Pradėjau dirbti Muzikos akademijos Kauno fakultete, Vilniaus Pedagoginiame universitete. Darbas su studentais – būsimais muzikos mokytojais yra įdomus ir skatinantis nuolatiniams ieškojimams. Taip atsirado mano knyga „Emocinio imitavimo metodas muzikos pamokoje“ (kuri išleista jau dviem leidimais).

Žinoma, kad visos širdies mokslas neužėmė. Sceninė veikla turėjo išsikovojuoti svarias pozicijas. Per tuos 18 darbo metų aš viena ir su mokytoja Rima pastatėme daug spektaklių ir jau, atrodo, 10 Kalėdinių

misterijų. Įsimintiniausi darbai gal būtų pirmoji repo opera „Kamersata mistikata“, judesio teatras su minčių skaitymu „Galvės ežeras“, moksleiviška drama „Antroji obuolio pusė“, kurioje dalyvavo 117-ka 1-12 klasės moksleivių ir, žinoma, sūnaus Alberto vieno veiksmo opera „Saulės dukros“. Iš paskutinio spektaklio labai įsiminė finalinė scena, kai mes sugalvojome kultūros rūmuose 52 choristus vesti per visą Trakų kultūros rūmų salę visiškoje tamsoje, tik pasišviečiant kelią žvakutėmis. Publika pradėjo ploti. Skambėjo puiki muzika, visur kvepėjo mokytojos Astos Naruševičienės ir Ritos Aziulevičienės priskintų žolynų vainikai, o mudvi su Rima Giedriene meldėmės, kad koks vaikas kitam marškinių ar plaukų neuždegtų... Viskas pavyko puikiai.

Dar viena sritis, kuria įprašė mane užsiiminėti tėtis, buvo prenatalinis muzikinis ugdymas. Kas tai? Tai negimusių vaikų ugdymas muzika. 2003 metais įsteigėme tam skirtą centrą, kuriam davėme vardą „Sveikutis“, nes, kaip rodo moksliniai eksperimentai, dar iki gimimo muzika ugdyti vaikai būna sveikesni, protingesni ir lengviau ateina į šį pasaulį. Mano sūnus Albertas tapo tokio ugdymo klasikiniu pavyzdžiu. Dabar studijuoja dviejose aukštosiose mokyklose, sėkmingai kuria muziką ir mokosi biochemijos paslapčių.

Tėtis apie nėščiujų muzikavimo svarbą žinojo seniai ir mane skatino besilaukiant sūnaus dainuoti ir groti. Gimus Albertui ėmiau vis dažniau pastebėti, kad jis savo protu, intuicija, mąstymo greičiu skiriasi nuo kitų vaikų. O juk kiekviena išskirtiniais gabumais nepasižyminti šeima gali turėti labai gabų kūdikį. Apie tai galite pasiskaityti www.sveikutis.mums.lt

Avinas? Ar avino charakteris padeda?

Nors aš astrologija nelabai domiuosi, vis tik zodiako ženklai turi kažkokį racionalų grūdą, nes esu išties labai aviniška?) – gimiau 04 15. Tas mano užsispyręs, ambicingas charakteris labai padeda. Tiesiog kažkoks viduje tupintis baltas ar juodas žmogeliukas kursto manyje esantį „paraką“, kad aš tą pasiekčiau, dar ten suspėčiau, tą laimėčiau, aną išmokčiau... Kažkada didelį įspūdį paliko toks tėvelio posakis, jog žmogus iki 40 metų turi dirbti vardui, kad po 40 metų vardas dirbtų žmogui. Tėtis savo darbais pasiekė visus įmanomus mokslo vardus (jis profesorius, habilituotas mokslų daktaras, akademikas). Tad norėčiau „Klaustuko“ skaitytojams palinkėti dažniau paklausti savęs: „Koks yra mano gyvenimo tikslas? Ko aš atėjau į šią žemę?“ ir siekti iki 40 metų sukurti sau vardą, kurio vaisius galėtumėt vėliau skalsiai naudoti. Tačiau ne vien tik. Norėčiau papasakoti, kaip vienas mokinys atėjo pas mokytoją ir paklausė:

- Mokytojau, pasakyk, koks galėtų būti Didysis mano gyvenimo tikslas? Toks, kurį pasiekęs galėčiau pagrįstai didžiulis? Gal man išmokti šviną paversti auksu? O gal atrasti dar neatrastas žemes?

Mokytojas patylėjo ir atsakė:

-Teisybė, jog Didis tikslas turėtų būti tolimas, ilgai ir sunkiai siekiamas, antraip jis nebūtų viso gyvenimo tikslas. Tačiau svarbiausia, kad tikslo siekimas turėtų teikti tavo dvasiai naudos, o visą gyvenimą pripildytų prasmingos meilės.

- Bet tai labai sudėtinga, – atsakė mokinys.

- Tada paprasčiausiai išmok mylėti žmones, gamtą ir darbą.

Norėčiau ir linkėčiau, kad mes visi eitume šio Didžiojo tikslo siekimo keliu.

Lolita Navickienė

Dėkojame už įdomų pasakojimą. Linkime geros sveikatos ir pulko bendražygių, su kuriais norėtusi lipti į kalnus, gyventi kalnuose ir, **kuriant grožį ir gėrį, kalnus nuversti.**

[Turinys](#)

Žvaigždžių valanda su poetu Sigitu Geda

Kovo 12d. po šešių pamokų praeidami pro Aktų salę pastebėjot užrašą: „Popietė su Sigitu Geda“. Norėjote užsukti? Jei buvote pakviestas prieš savaitę ar dvi – prašom, jei ne, tai... Šį kartą poetas ir aktorė V. Kochanskytė – gyva dovana tiems, kas raiškiu žodžiu ar daina garsino mūsų gimnaziją šiais mokslo metais.

Popietę gražiais prasmingais žodžiais, skirtais nusipelnusiems mokiniams, pradėjo gimnazijos direktorės pavaduotoja R. Bartusevičienė. Merginų choras atliko lietuvių liaudies sutartinę, po jos 5-7 klasių meninio skaitymo konkurse geriausiai pasirodžiusi Meida Daunaravičiūtė (7d) skaitė B. Fereiro kūrinį „Debesėlis ir kopa“, o šeštokės parodė kompoziciją „Svajonės“. Nuotaikinga lietuvių liaudies daina „Dūda“, harmonizuota A. Navicko, padainuota mūsų mokyklos vyrų, paskatino ir nusišypsoti, ir smarkiau paploti. Toliau klausėmės šmaikštaus Simonos Gliebutės (4a) skaitomo A. Kristof kūrinio „Mokytojai“, Eglės Lekstutytės (3a) savos kūrybos teksto, dar kartą pasidžiaugėme 3b ir 4c menine kompozicija. Pagaliau! Atvyko svečiai.

Iš pradžių svečiams buvo leista apsiprasti ir paklausti Žygimanto Narkevičiaus deklamuojamo S. Gedos eilėraščio „Giesmė apie pasaulio medį“ ir lietuvių liaudies dainos „Pupa“, kurią įspūdingai padainavo merginų choras. Be abejo, svečiai buvo sužavėti, poetas Žygimantui net savo naujausią knygelę padovanojo ir, žinoma, prisiminė, kad ir jis kažkada buvo jaunas, deja, anot poeto, „jaunystė – tai tokia liga, kuri greit praeina“.

Reikia pripažinti, kad po kelių išstartų frazių poetas jau buvo užkariavęs mus (tiesa, salėje sėdėjo menai neabejingi). Per trumpą laiko tarpą S. Geda sugebėjo savo žodžiais nuplukdyti į Ameriką, supažindinti su savo karjeros perspektyvomis, pasigirti įtakingomis pažintimis, išaukštinti tikrąsias vertybes ir paguosti mus, paauglius, kad kada nors išaugsime iš šios „ligos“. Klausyti poeto buvo palaima. Nors barzdotas vyras atrodė nenusakomo amžiaus, pats apie savo metus taip šmaikštavo: „šeši + trys = devyni“. Įdomu, kad nedidelio ūgio poetas turi ne tik imlią širdį, bet ir labai gerą galvą, mat moka daug kalbų (pavyzdžiui, šiuo metu verčia Dantės „Dieviškąją komediją“).

Kaip visada jaunatviška ir besišypsanti aktorė V. Kochanskytė pasirodė mylimiausio savo poeto S. Gedos eilėraščių knyga nešina. Malonu buvo klausyti su užsidegimu skaitomų eilėraščių poeto, kuris iki šiol atrodė tolimas, neprieinamas, nesuprantamas. Malonu buvo poetui ir aktorei stebėti geriausias mūsų mokinių pasirodymus: kompoziciją „Žodžiai vis svetimyn“ ir dainą „Pjoviau lankoj šieną“.

Žvaigždžių valanda užsitęsė, popietė slinko vakarop. Kai kas dar poeto autografą norėjo gauti (tokių buvo mažai), kiti stipriai išalkę buvo, tai vogčiomis į švedišką stalą žiūrėjo ir renginio pabaigos laukė.

Už galimybę susitikti su poetu Sigitu Geda labiausiai mokiniai dėkoja direktorės pavaduotojai Reginai Bartusevičienei ir nori... kitais metais – kito susitikimo su kitu poetu.

Asta Lisevičiūtė ir Gerda Vaitkūnaitė, 7b klasė

Turinys

Gyvenąs trečią gyvenimą

Balandžio 1d. literatūrinė bendruomenė minėjo poeto, eseisto ir vertėjo Marcelijaus Martinaičio 70 metų jubiliejų. Pats rašytojas sako nejaučias gimtadienių svarbos, vis dėlto respublikos žiniasklaida prieš jubiliejų ir po jo ne kartą autorių kalbino, kvietėsi į televizijos ir radijo laidas. Tas laidas matė ir vienas kitas mokinys, jeigu mažesnis, sukľuso išgirdęs Kukučio vardą, jei vyresnis, norėjo sužinoti apie paskutinę rašytojo eseistikos knygą „Prilenktas prie savo gyvenimo“.

Interviu su G.Adomaityte M.Martinaitis sako, kad dabar gyvena lyg ir trečią savo gyvenimą. „Pagaliau esu nepriklausomas, kitaip tariant - laisvas menininkas. Gyvenu, kaip noriu, nerašau arba rašau taip, kaip noriu, galvoju, ką noriu, arba – nieko negalvoju. Aš gyvenu, o tai visų nuostabiausia. Dabar manęs prie nieko negali prilenkti, jeigu pats neprisilenkiu. Tik labiau jaučiu pučiantį vėją iš praeities, iš tolimų dienų. Tuos vėjus gaudau žodžiais, sapnais, prisiminimais.

Kūryba, kurią netikėtai atradau ir kurioje galėjau pasijusti gana laisvas, buvo man „kitas gyvenimas“. Eilėraščių niekas negalėjo išgąsdinti, net cenzūra. Todėl ir aš ėmiau nieko nebijoti, jaustis gana drąsiai: eilėraščiams, jeigu jie tikri, niekas nieko negali padaryti.

Bet mano konkretaus gyvenimo eilėraščių knygose niekas nesuras, gal tik vėlesniuose kūrinuose ir biografiniuose raštuose. Dėl to atsirado sakiny: „Nepainiokite manęs su mano gyvenimu“. Kūryba, bent man, nėra slėpimasis ar slapstymasis. Dažnai mąstau, kad žmoguje yra dar ir jo antrininkas, įsislaptinęs asmuo, kurio valia pasireiškia kūryboje, ypatingose gyvenimo situacijose, jis valdo netikėtus, iš anksto neįsisaŕmonintus veiksmus. Beje, kartais gali nežinoti, kad jį savyje turi, kol jo neišprovokuoji kūryba, meile, netikusiu gyvenimu, atgaila ar savo smukimu. To, kas tavyje dar yra, niekas negali nei pamatyti, nei nufotografuoti, nei prašnekinti. Gal dėl to kartais taip neramu būti žmogumi“.

Perskaitau rašytojo žodžius ir susimąstau. Prisimenu M.Martinaičio eilėraščius, poezijos kalbančiojo ryšius su praeitimi, tikroviškumo ir pasakos samplaiką. Gražu, nors nelengva suprasti. Juk dažnai žodį poetas pristato kaip dorovinį aktą. Tuo būdu poezija gali pavaduoti nykstančią etninę kultūrą.

M.Martinaičio poezijos knygos išleistos anglų, švedų, norvegų, prancūzų, lenkų, rusų, latvių, estų, ukrainiečių kalbomis. Į kitas kalbas verčiami ir mokslo darbai, o teatrai stato pjeses vaikams („Pelenų antelė“, „Avinėlio teismas“, „Žemės duktė“) ir jaunimui („Kukutyne“). Iš M.Martinaičio kūrybos į mus ateina žemės ir protėvių galia, jis padeda pasijusti didele tauta, užmezga tokius ryšius su skaitytoju, kurie nenutrūks.

Jovita Švabauskaitė, 4a klasė

[Turinys](#)